

AMS Koerier

nieuwsbrief 2014 nummer 1

De *Andreas Manna Stichting* (AMS) bestaat twintig jaar. Dat vieren we dit jaar anders dan gewoon. We willen graag dat de coördinatoren van de verschillende Afrikaanse projecten ook elkaar gaan helpen, voor zover mogelijk en verwacht kan worden. Met financiële middelen van huiskerk De Schoof in Hoogeveen, zijn we met deze uitwisseling van kennis begonnen. Door de coördinator van Ghana hulp te vragen bij het opzetten van een verantwoorde begroting met de jongelui van het project in Nairobi. *Sammy Ntummy* is samen met zijn vrouw Lucy, coördinator van het project voor straat- en kansarme kinderen in Takoradi, Ghana. Hij bezocht op ons verzoek in januari drie weken het project in Nairobi. Hij was daar om de jongeren een

met hen te delen. Op 15 januari 2014 vertrok ik naar Nairobi. Op de luchthaven werd ik opgewacht door Joachim, Isaiah en Bony, de drie leiders van Nairobi. Ze vertelden me al bij aankomst dat ze zelf zijn opgegroeid in het huis van de AMS. Ze waren ooit kansarme kinderen en zijn met financiële steun van de AMS gevoed en gekleed. Ze kregen allen hun eigen opleiding. Joachim studeerde af aan de universiteit en is nu docent Engels in Konza, anderhalf uur rijden buiten Nairobi op de weg naar Mombasa. Bony is afgestudeerd en werkzaam als chef-kok in een restaurant in Nairobi. Isaiah is afgestudeerd in de Informatie Technologie (IT), maar zoekt nog een baan. Toen ik Isaiah vroeg hoe hij in staat was om zichzelf te voeden zonder een baan, was zijn antwoord: *de AMS heeft voor me gezorgd vanaf mijn kindertijd. Zolang ik geen baan heb, woon ik in hetzelfde appartement met de jongere kinderen. Ik zorg voor hen en eet wat zij eten.* Glimlachend stelt hij dan vast: *de AMS is al mijn hele leven mijn vader en moeder.* Hij is op zoek naar een baan en zou daardoor graag onafhankelijk worden.

Matatu ervaring

De tijd in Nairobi loopt drie uur voor op die van Ghana. Ik heb mij gehouden aan de Ghanese tijd terwijl ik in Nairobi was en ging altijd erg laat naar bed. Was daarna weer laat wakker. Ik nam 's avonds laat de tijd door op te blijven en om te lezen en te schrijven. Tijdens de ochtenduren en de late namiddag is er altijd een enorme file in de stad, zodra de mensen vrij zijn van het werk. Op zaterdag en zondag is het wel wat rustiger. Ik was erg blij met de supermarkt op loopafstand van het gasthuis waar ik verbleef. Zodoende kon ik mijn boodschappen met gemak lopend doen. Evengoed was het oppassen omdat links wordt gereden, in tegenstelling tot de meeste landen van de wereld, waaronder Ghana. Ik ben dat dus niet gewend. In Kenia rijden er particuliere minibussen, genoemd *Matatu*. Dit is het voordeligste vervoermiddel. De naam *Matatu* hebben ze vroeger aan deze busjes gegeven, en is afgeleid van *mapeni matatu*, wat in het Kiswahili betekent: tien

Sammy met de kinderen

hart onder de riem te steken en hen een aantal vaardigheden te leren die van belang zijn in de communicatie met ons in Nederland. Zo heeft hij met hen een budgetplan opgezet voor dit jaar. Sammy doet verslag van de indrukken die hij in Kenya opdeed.

Aankomst

Ik ben gevraagd om het project in Nairobi te bezoeken, om mijzelf vertrouwd te maken met het werk daar en mijn ervaring

Keniaanse centen. Omdat dit vroeger de prijs was voor een rit. Door de loop der tijd werd de naam verkort naar *Matatu*, en die is ondanks de verhogingen in de transportkosten steeds gebleven. Sommige *Matatu's* zijn zwaar versierd, zoals met de portretten van beroemde mensen, en ook vaak met religieuze slogans beschreven als *in God we trust*. De bussen zijn van groot nut voor de vertrapten en de kansarmen in de samenleving. Ook jongeren laten zich er graag door vervoeren

Matatudrukte

omdat ze vaak zijn voorzien van grote luidsprekers. De Matatu is bekend om de lawaaiige muziek, veel te hard rijden en dan plotseling weer remmen. Joachim wou voorkomen dat ik de Matatu-ervaring zou opdoen en stelde voor met een andere saaie bus te gaan. Ik koos echter voor de Matatu, maar toen mijn oren de harde popmuziek niet aankonden, vroeg ik Joachim om de bestuurder te vertellen het volume te verlagen. Tot mijn verbazing zei hij dat hij niet in staat was om de bestuurder te overtuigen naar hem te luisteren. De bus is met opzet zo ingericht om jeugd te trekken. De enige optie was om zó te gaan zitten dat we het minst last zouden hebben van de muziek. Aan de gezichten van de jongeren in de bus was te zien dat ze gelukkig waren. Ze zaten met hun hoofd te schudden, te knikken en te klappen op de maat van de muziek. Het is fijn mensen zo gelukkig te zien, maar ik heb mezelf maar voorgenomen om me nooit meer over te geven aan deze ervaring!

De kinderen

Momenteel heeft de AMS een appartement gehuurd in Nairobi. Daar verblijven maximaal 32 kinderen. Het gaat om een tijdelijk onderkomen. Er wordt gezocht naar een onderkomen buiten

Nairobi. De meeste bezoeken een kostschool, waarom ze veel afwezig zijn. Ik vind het geweldig dat ze allemaal naar school gaan. Er wordt voorzien in de basisbehoeften van deze kinderen bij hun aanwezigheid. Zo gaan 10 van hen naar de middelbare school, terwijl er op dit moment twee naar de universiteit gaan. De overige kinderen bezoeken de basisschool. Ze bleken enorm dankbaar voor het feit dat de AMS altijd voor hun schoolgeld en de andere behoeften heeft gezorgd. Het merendeel van de kinderen vertelde me dat ze nog een alleenstaande ouder of grootouder hebben. Ze spraken over de bittere armoede in hun families, waardoor het zeer moeilijk was om in hun eigen basisbehoeften te voorzien, laat staan die voor hun kinderen uit een eerder huwelijk. Sommigen van hen vertelden dat ze nog familieleden hebben die voor ze zouden

moeten zorgen, zoals een oom of tante, maar door de gebrokenheid van het uitgebreide familiesysteem, lijkt iedereen de kern van het ééngezinsmodel te koesteren, waardoor er naar vele kinderen niet meer wordt omgezien. Ze voelen zich gezegend met de onophoudelijke zorg van de AMS voor hen. Telkens op zondag verliet ik het gasthuis en bezocht ik de kinderen thuis. Ze zingen al voordat ik er ben. Wat een engelengezang! Ik had hun zingen in het kinderkuis van Karungu al eens eerder gehoord, maar deze keer was de ruimte niet zo groot, dus klonk het nog mooier. Innocent leidde hen die ochtend en ik kon de aanwezigheid van God waarnemen. Ik vond het prachtig te zien dat ze altijd oprecht deelnamen in de geloofsgesprekken. Die keren dat ik samen at met de kinderen, was ik onder de indruk van de manier waarop ze alles voorbereidden. Er bleek geen sprake te zijn van een dagelijks schema voor hen die koken, zoals wij dat in Ghana met de meisjes wel hebben. Omdat ze al vele jaren onder hetzelfde dak leven, doen ze vrijwel alles samen: Ze koken, eten en bestuderen het Woord van God samen als broers en zussen en zijn één familie. Als het eten wordt voorbereid lijkt het een chaos. Ieder komt in beweging, alles loopt door elkaar heen, maar ieder heeft een eigen taak en weet waar hij moet zijn. Het is duidelijk dat ze samen van jongsaf zijn opgegroeid in hetzelfde

huis. Ieder heeft zijn eigen rol: de één snijdt uien, de ander houdt zich bezig met het vuur, weer een ander werkt aan de stoofpot, nog een ander is druk met de afwas. Ze werken samen als broers en zussen, als kinderen van eenzelfde vader en moeder. De eenheid in de verdeling van het werk in de keuken was ongewoon. Volgens Joachim gaat het altijd zo. Ook bij hun andere werkzaamheden. Afgezien van een paar uitzonderingen, doet iedereen wat gedaan moet worden in het huis. Ook zijn er een paar bezig met het koken van de *ugali*. Ik at dit samen met de kinderen. Het is een populair gerecht in Kenia. Overigens lijkt het op *Akple*, dat is de favoriete maaltijd van mijn stam in Ghana. Ik heb er beslist van genoten, vooral met de groene stoofpot toegevoegd. Ik heb ook het kindermenu onderzocht en was verrast te zien dat ze soms rijst gecombineerd met thee als hun ontbijt namen. Ik kan me dat niet

voorstellen. Toen vertelde ik hen dat wij rijstwater, of rijst gekookt met water, melk en suiker toegevoegd, bij het brood namen. Toen waren zij op hun beurt geschokt en begonnen me uit te lachen. Ik was opnieuw verwonderd toen iemand een kom onder mijn handen hield en een kopje water op mijn hand uitgoot om de handen te wassen aan het begin en aan het eind van de maaltijd. Dit werd altijd gedaan door Loreen en Wilma als een teken van respect. Wat een groot respect! Hetzelfde Afrika, maar soms met zeer verschillende culturele aspecten! Na het eten werd het Woord gedeeld. De kleintjes waren altijd blij met televisie kijken en rondrennen. Ook zag ik ze rondrijden op een oude fiets. Sommigen vertelden wat ze graag willen worden als ze groot zijn. Over hun verlangens om bankiers, advocaten, artsen en leraren te worden. Vaak hielden ze mijn hand vast om hun liefde te tonen. Helaas blijken sommige van hun vrienden en familieleden verwaarloosd en verlaten. Overgeleverd aan de straat en aan zichzelf. Zo zijn ze veelal een bedreiging voor de samenleving geworden. Bij vertrek, werd ik altijd gewaarschuwd door Joachim me bewust te zijn van het geld in mijn zak en zelfs mijn camera tijdens het wandelen in de stad. Ook in de Matatu, omdat ik gemakkelijk kon worden bestolen door straatjongens die op zoek zijn naar geld. Er werd mij verteld dat sommige van hen aan de drugs zijn.

Kerk en armoede

De laatste zondag van mijn bezoek, namen de kinderen me mee naar pastor Michael Chalo om hem te begroeten in zijn kerk. Ik kreeg de kans om daar de groeten uit Ghana over te brengen en om te praten over het werk van de AMS. Ik benadrukte de noodzaak om de armen te ondersteunen. De kerk was tevreden met het werk dat wij doen, vooral het werk in Kenia. Of ze als kerk dat ook zelf als een opdracht zien weet ik niet. Ik ben blij dat we in staat zijn om de liefde van Jezus Christus te delen door tegemoet te komen aan de behoeften van deze kinderen. Veel van dergelijke kinderen raken verslaafd aan drugs, gaan stelen of in de prostitutie en leven zonder enige hoop op een goede toekomst. Misschien is de reden vergelijkbaar met wat ik weet in Ghana. Daar nemen ze drugs vanwege de onaantvaardbare omstandigheden en fysieke zowel als emotionele pijnen die hun leven beheersen. Het kan ook zijn dat het hen helpt om het buiten slapen te doorstaan, zodat wanneer ze gestoken worden door de muggen of overvallen worden door de regen, het niet voelen. Er is reden om dankbaar te zijn omdat we zodoende de meeste van de zware omstandigheden voorkomen, die zoveel andere kinderen oplopen door verwaarlozing. Ik hou van de kinderen en ik heb een sterke overtuiging dat ze allemaal nuttige burgers gaan worden in de nabije toekomst. De rol van de AMS in de levens van deze kansarme kinderen mag niet worden onderschat! Alle kinderen zijn of worden geschoold. Zij die afgestudeerd zijn of zij die nu nog op school zitten, zouden zonder de hulp van de AMS geen scholing hebben gekregen. Daarom dank ik God voor wat Hij geeft, en bid ik dat Hij de AMS in staat stelt ongewijzigd door te gaan met het aanbrengen van een glimlach op het gezicht van veel kansarme kinderen, in Nairobi en elders in

Afrika. Laten we niet vergeten wat Will Fetters zei: "Onze vingerafdrukken zullen niet verdwijnen van het leven dat we hebben aangeraakt."

Conclusie

Ik was bij vertrek erg benieuwd naar mijn ervaringen in Nairobi. Het was enorm leuk om de kinderen te ontmoeten. De reis stelde mij in staat mijn ervaring met de oudsten te delen die voor de jongsten zorgen. Ik heb ook geleerd van hen. Wat is het mooi dat de oudsten nu zelf zorg geven aan hun broertjes en zusjes die overgekomen zijn van Karungu. Het respect dat ze me gaven en hun medewerking maakte de opdracht gemakkelijk. Ze gingen met mij om alsof ik hun vader was. Ik hou van al die kinderen en het was een plezier om bij ze te zijn. Ik heb steeds erg genoten van hun liederen. Het deed me pijn dat ik niet de kinderen van de kostschool kon ontmoeten. In augustus keer ik terug naar Nairobi om te kijken of de ouders erin slagen, te doen wat ik ze geleerd heb. De kinderen hebben dan vakantie en dan hoop ik ze allemaal te ontmoeten. Natuurlijk maakte deze reis het noodzakelijk om als een hecht team te werken, ook al is het uit verschillende landen. Om niet alleen het succes van de projecten te verhogen, maar ook als onderdeel van onze dienst aan Degene die ons gemaakt heeft. Wij waarderen de liefde en vriendelijkheid van de AMS en zijn dankbaar om een deel te zijn van deze grote visie om arme straatkinderen te helpen. AMS, ik zeg bravo! Jullie hebben zorggedragen! Het is fijn werken met jullie!

Aanbevelingen

Er zijn nog enkele problemen die zo snel mogelijk moeten worden aangepakt. Zo is bijvoorbeeld een goedkopere en

Kinderen van de Karamajong

Mariette Prins en Gerja Everts bezoeken Florence in Oeganda in de mei vakantie. Henk en Wilma bezoeken in juni de kinderen in Nairobi.

Oeganda

Florence is druk bezig met de bouw van het project. De bouw-materialen zijn onderweg naar Karamoja en zodra ze er zijn, kan de projectbouw beginnen. Ze probeert in haar land ook fondsen te werven en heeft zodoende een mountainbike race georganiseerd eind januari. Samen met de Canadese organisatie *Bicycles for Humanity*, die fietsen sponsort voor het gebied. De jeugd van Matany heeft Florence geholpen om de mini-wedstrijd organiseren. De deelnemers betaalden een klein bedrag aan inleggeld: 60 cent. De veiligheid op de

ruimere accommodatie buiten Nairobi van belang. De huidige in Nairobi is niet alleen te duur maar eigenlijk ook te klein. Met hen is afgesproken dat zij op zoek gaan naar een te huren pand. Ook is het van belang dat ze een wasmachine en een koelkast krijgen. Daarnaast hopen ze dat de AMS spoedig in staat zal zijn om fondsen te werven voor een stuk grond, zodat ze een eigen huis kunnen bouwen in de toekomst. Voor hun eigen opvang en die van een aantal straatkinderen uit Nairobi.

Acties

Afgelopen maanden hebben de medewerkers 3180 zakjes chocolade verkocht en de opbrengst hiervan was maar liefst: € 6.730,71. De eerstvolgende actie is de huis aan huis collecte in Hogeveen.

Mini Afrikaloop

Zaterdag 7 juni is er alweer de derde mini Afrikaloop. U kunt een dagje wandelen in het mooie Drenthe en kiezen tussen 10, 20, 30 en 40 kilometer. De start is in Hogeveen. Meer informatie vindt u op onze website of de Afrikaloop Facebook pagina. U kunt ook contact opnemen met Krista: 0528 279206

Reizen

weg was goed verzorgd, aangezien het verkeer door politieagenten geleid werd en zij leidden de fietser van het begin tot het einde van de race. Een districtsambtenaar gaf het startsein. Ook de regionale politieke leiders waren aanwezig. Het was heel bijzonder om de mensen door het droge landschap te zien ploeteren met hun fiets. In het handelscentrum van Matany, juichten de toeschouwers de deelnemers toe. Er is in de pers veel aandacht voor geweest. Er waren prijzen te winnen: 1^e prijs een grote fiets, 2^e een medium fiets, 3^e een paar banden en buizen en voor de 1^e vrouw een damesfiets. Iedere deelnemer kreeg een certificaat. Fietsen van de deelnemers werden een paar dagen vóór de race nagekeken door monteurs om ervoor te zorgen dat alle deelnemers aan de race de fiets goed op orde zouden hebben. Aanvankelijk waren er 20 mensen die interesse toonden, maar op de dag kwamen er 8 deelnemers opdagen, waaronder een jonge dame die met haar vader kwam. De rest van de deelnemers miste de race, omdat ze kwamen toen de race al begonnen was. De deelnemers gaven een positief sportief signaal af. Er is grote belangstelling onder de gemeenschap voor dit avontuur. Florence is nadien door vele mensen benaderd om bij de volgende race tijdig te adverteren. Al met al was het een geslaagde actie en voor herhaling vatbaar. De vier winnaars waren trots op hun prijs!

Wilde Ganzen

Wilde Ganzen is bereid gevonden om ons te helpen met de opbouw van het project in Karamoja. We hebben daarvan afgezien, omdat van ons werd verwacht een zodanig eigen vermogen in beheer af te staan aan Wilde Ganzen, dat we dit niet meer in verhouding vonden staan tot de bijdrage die we zouden krijgen: driemaal de bijdrage die we zouden ontvangen, moesten we zelf inleggen en in beheer afstaan. We zien er overigens zonder enige rancune van af. We hebben ze geschreven hun eigen regels meer te toetsen aan de praktijksituatie van de organisatie die hun hulp vraagt.

Karamajong meisjes